

ARTOS
De Ontvoering

BESTELMIJNBOEK
Druk- en bindwerk

Tweede druk © 2023 Gerard Berndt
Eerste druk © 2021 Gerard Berndt

Instagram: @de_noordentorens_razernij
Facebook: Gerard Berndt – auteur
De Noordentorens Razernij - fantasyreeks
TikTok: @denoordentorensrazernij

Coverafbeelding: © Yvette van den Berg, www.naturebliss.nl
Illustraties: © MV Tekeningen
Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen en Anne Helder

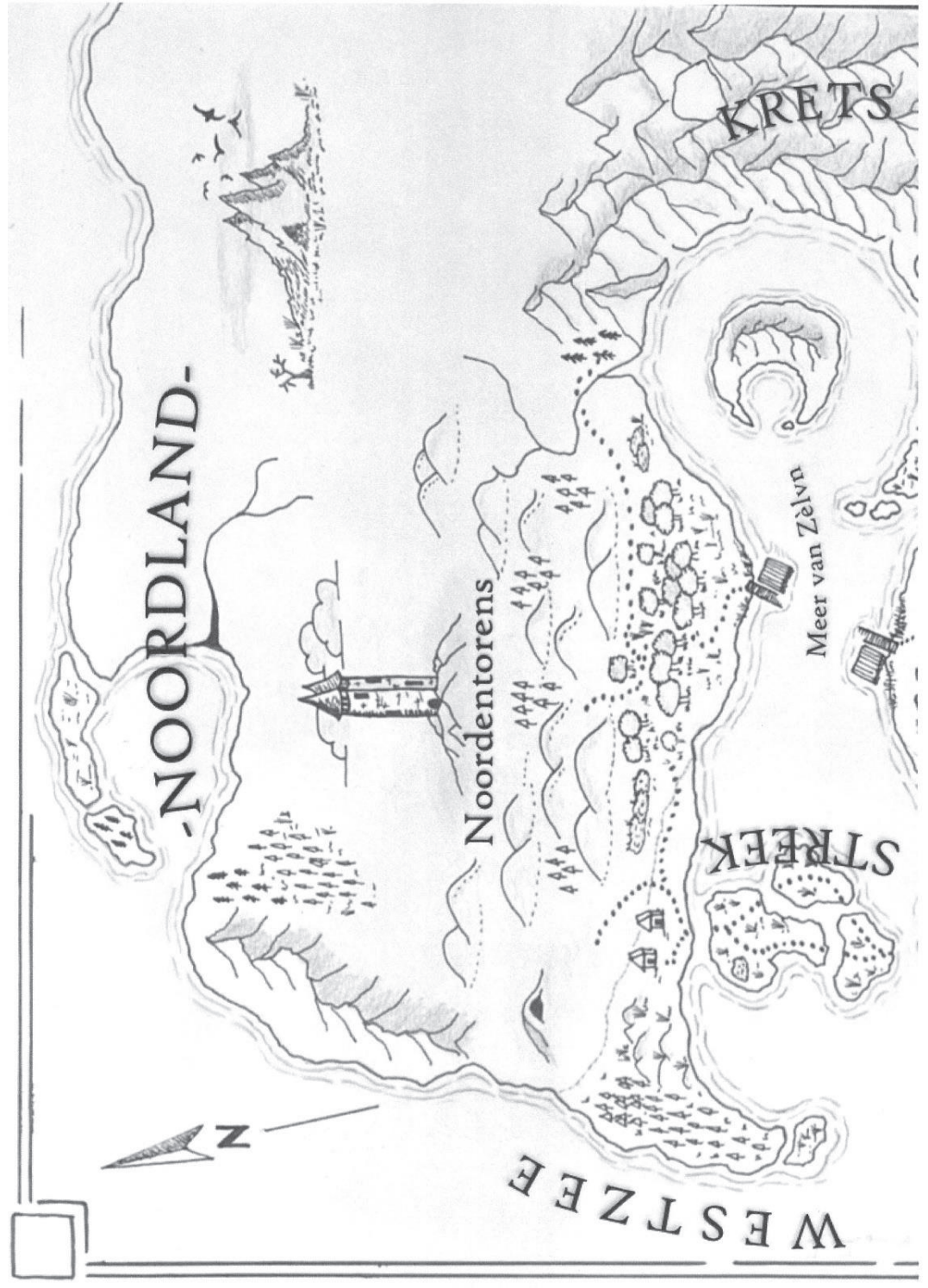
NUR 283
ISBN: 978-94-6247-317-1

BestelMijnBoek – Delft
www.bestelmijnboek.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

ARTOS
De Ontvoering

NOORDLAND-

KRETS

Noordtorens

Meer van Zelvin

STREEK

WESTZEE

I

Gevangengenomen

De morgenzon scheen nog laag tussen de bomen door en stofdeeltjes in de lucht die rondzweefden, zorgden voor een magisch schijnsel...

De ochtenddauw werd door de warme zonnestralen verdampt en dat gaf een aparte geur aan de omgeving.

Een jongen met halflange, bruine haren sjokte over het smalle bospad terwijl hij zich ergerde. Hij ergerde zich aan zijn drie jaar jongere zusje dat enkele meters achter hem liep. Of, op dat moment zat ze gehurkt op de grond toe te kijken hoe een dappere mestkever zijn best deed om van de ene kant van het bospad naar de andere kant te komen.

Helemaal met haar gedachten bij de kever, verloor ze haar broer uit het oog. Wat vond ze het een geweldig dier

dat maar door bleef gaan. Het toonde wilskracht dat ze zo aan het beestje bewonderde. Hoeveel obstakels er ook op zijn pad lagen, de kever had een doorzettingsvermogen dat het meisje ook wilde hebben. De fascinerende staalblauwe kleur van het schild stak af tegen de bruine ondergrond van het bospad.

De jongen sleepte, uit een soort verveling en om de tijd te doden, een dikke tak achter zich aan. Hij had het langs de weg zien liggen en hij herinnerde zich hoe hij vroeger samen met zijn ouders en zusje door de koninklijke bossen wandelde. En toen vooruitliep en met een stok pijlen trok om aan te geven waar zijn ouders langs moesten lopen. Terwijl zij zelf heel goed de weg in het bos wisten te vinden.

De punt van de stok groef door het zand en liet aan beide zijden van de streep een hoopje zand achter. Een rode mier die toevallig ook over het bospad liep, was verbaasd over de plotselinge lange zandwal die op zijn pad terecht gekomen was. Gestoord door de versperring van zijn weg liep de mier verder, over de wal, door de diepe geul en weer over de andere zandwal.

Met een schelle fluittoon begon de jongen een apart deuntje te fluiten. Het moest een liedje voorstellen dat hij ooit eens in het bierhuis van heer Tienes had gehoord. De muzikanten bewogen altijd wild heen en weer met hun fluit, gitaar en trommels. Vaak lalden de dronken geworden mannen met de muziek mee, terwijl ze de teksten

niet eens goed kenden, dansend in het rond met de vrouwen die er ook waren. Soms werden bierbekers omgestoten en ontstonden er opstootjes.

Het was een meeslepend, vrolijk melodietje dat zo akeelig lang in je hoofd bleef hangen. En aangezien er toch niemand in de buurt was die het gefluit irritant vond, bleef hij lekker fluiten.

Toen de fanatieke mestkever ver genoeg over het bospad gelopen had, stond het meisje op. Ze keek om zich heen en ze beseftte zich dat ze haar broer uit het oog was verloren. Ze zag hem niet meer op het pad voor haar uit lopen en ze kon hem ook niet meer horen sjokken. Het duurde een paar seconden voordat ze echt doorkreeg dat ze helemaal alleen op het bospad stond. Ze kreeg het gevoel van angst dat haar lichaam binnen kroop.

Dit was niet oké, dacht ze.

Ze wilde gaan rennen in de richting van waar ze dacht dat haar broer naartoe gegaan was, maar ze werd ineens iets te stevig in haar kraag gegrepen. Zo stevig dat de tsjilpende vogels in het bos er stil van waren geworden. Met spartelende beentjes kwam ze los van de grond. De paniek overviel haar.

Waarom moest ze dan ook altijd zo treuzelen en zo lang naar onzinnige dingen blijven kijken? Geschrokken draaide ze zich opzij en ze keek recht in de ogen van een grote, viezige man. Eigenlijk keek ze maar in één oog,

omdat er voor het andere oog een lapje zat. Een vies, oud ooglapje.

‘Ieeeeeuw!’ gilte het meisje en ze bewoog nog krachtiger heen en weer om uit de greep van de grote man te kunnen komen. Maar dat lukte natuurlijk niet.

Op het moment dat het meisje nog eens wilde gillen, werd er een smerige, zanderige handschoen tegen haar mond gedrukt. Ze zat in de val en ze deed haar best om niet te gaan huilen.

Voor haar stond ineens nóg een enge man. Een dunne man met een veel te korte broek aan. Zijn haren zaten erg in de war en die leken al weken niet gewassen te zijn. Het meisje trok een vies gezicht. De dunne man lachte met nog maar een paar bruin geworden tanden in zijn mond. Het lachen ging over in hoesten en in rochelen.

‘Je moet eens stoppen met het roken van dat smerige pijptabak!’ zei een vrouwelijke stem ineens.

De stem klonk vanachter het meisje en ze probeerde zich om te draaien. Maar alleen het spartelen lukte haar. Gelukkig draaide de grote man ook om en zo zag het meisje de vrouw die achter haar stond. Even vroeg ze zichzelf af waar ineens al die mensen vandaan waren gekomen. Ze had immers niet het geluid van naderende voetstappen gehoord en ze wist zeker dat ze alleen, samen met haar broer, over het pad had gelopen.

De statige vrouw had prachtig lange, witte haren die in een vlecht opgeknoopt waren en met spelden vastgezet op haar hoofd. De gave, bleke huid van haar gezicht leek

haast licht te stralen, zo vond het meisje. De ogen van de vrouw waren groot en gifgroen van kleur. Ze leken door je heen te kunnen kijken.

De strakke jurk die de vrouw droeg, van een donkerrode, duur uitziende stof met een erg hoge kraag in haar nek, leek niet echt prettig te zitten. Het meisje kon het zich niet voorstellen dat de vrouw zich in die kleren gemakkelijk kon bewegen. Zeker niet tijdens een boswandeling op een Laatzomerdag.

‘Zet haar maar weer terug op de grond,’ gebood de vrouw en de grote man liet het meisje op de grond zakken.

Hij bleef haar met zijn ene hand stevig bij haar arm vasthouden en de handschoen aan zijn andere hand hield hij tegen haar mond gedrukt. Bewegen om los te komen had geen nut, merkte het meisje al snel. De vrouw kwam voor haar staan. Ze glimlachte een keer vriendelijk.

‘Zo, zo,’ begon de vrouw. ‘En wie hebben we hier?’ Het was geen vraag waar het meisje een antwoord op hoefde te geven.

‘Jonkvrouw Heerle. Prinses van het koningshuis Marchovelle!’ lachte de vrouw. ‘Hoe geweldig is dat!’

Het meisje keek de vrouw met een vragende blik aan. Prinses, dacht ze, wie ziet hier in het bos een prinses?

‘De dochter van de koning... zomaar, alleen op een bospad zonder een paar sterke wachters die haar kunnen be-

schermen? Helemaal niemand?’ gilde de vrouw van enthousiasme. Haar ogen werden groot van spanning en opwinding. ‘Ssss spannend, vind je ook niet?!’

Het meisje keek met opgetrokken wenkbrauwen en schouders naar de grote man en toen keek ze naar de dunne man. Die stond weer wat te lachen en spuugde een klodder slijm op de grond. Ze begreep niets van de hele situatie.

‘Jij gaat eventjes met ons mee, prinsesje,’ zei de vrouw op een gemene toon. ‘Als je belooft dat je geen geluiden gaat maken, haalt die grote meneer zijn hand voor je mond vandaan.’

Het meisje knikte en keek op haar meest onschuldige manier naar de vrouw. Het duurde even voordat de vrouw overtuigd was van haar onschuld. Ze gebaarde naar de grote man dat hij zijn hand voor de mond van het meisje weg kon halen.

‘Iiiiiiiii..!’

Het meisje gilde meteen zo hard als ze kon, ondanks dat ze had beloofd om geen geluiden te gaan maken. Haar broer kon toch niet zó ver van haar vandaan zijn dat hij haar gierende stem niet meer zou kunnen horen. Het was het proberen waard. Daarbij kon ze ook niet echt iets anders doen om te kunnen ontsnappen aan het vervelende gezelschap.

En nog eens gilte ze voordat de zanderige handschoen van de grote meneer weer stevig tegen haar mond werd gedrukt.

‘Wel alle snotjes en hemelse glorie!’ riep de vrouw boos. Ze was duidelijk erg geïrriteerd. ‘Wij hadden een afspraak, jongedame!’

λ

Een moment later werd even verderop de dunne man plotseling van achteren aangevallen en tegen de grond gedrukt. Geschrokken, maar nog meer verbaasd van wat hem overkwam, voelde hij de eerste stomp tegen zijn hoofd. Een tweede uithaal wist hij net niet af te weren, maar vervolgens duwde hij de jongen die boven op hem zat ruw van zich af.

Het had even wat tijd nodig voordat de dunne man in de gaten had dat hij van achteren was aangevallen en op de grond terecht gekomen was. De jongen rolde door de duw over de grond, net niet ver genoeg buiten het bereik van de dunne man. Na de rol stond de jongen behendig op, maar de dunne man stond al voor hem en sloeg hard tegen de slaap van de jongen die daardoor meteen in elkaar zakte en tegen de vlakke sloeg.

De dunne man wachtte even af wat de jongen vervolgens zou gaan doen. Toen de jongen amper op zijn benen stond, sloeg de man met zijn vuist hard in de buik van de

jongen. De lucht werd uit zijn longen gedrukt en hij viel nog een keer op de grond.

Het meisje zat nog steeds gevangen in de stevige greep van de grote man. Ze keek met tranen in haar ogen toe hoe haar broer werd geslagen door de dunne man. Kennelijk had haar broer haar gegil toch gehoord en was hij terug gerend om te zien wat er met haar aan de hand kon zijn. Ze probeerde zich nog eens los te wurmen, maar niets hielp.

‘Is dat je bewakertje, vrouwe de prinses?’ zei de vrouw op een erg sarcastische toon. Ze lachte er gemeen bij. De grote man lachte ook maar dan alsof hij zijn mond vol met hete wortels had. Nadat de vrouw hem een keer streng had aangekeken, hield de man zijn mond.

De jongen probeerde zo goed als hij kon weer op zijn benen te staan. Leunend met een arm tegen een boom zocht hij naar zijn evenwicht. De dunne man keek even achterom naar de grote meneer en beide heren lachten naar elkaar. Ze vonden zich vast heel stoer om een jonge jongen te grazen te nemen, dacht het meisje.

Toen de dunne man zich weer terugdraaide naar de jongen, stond die nog steeds hijgend tegen de boom geleund. Hij wreef over de pijnlijke plek op zijn buik. Het zag ernaar uit dat de jongen zich moest overgeven aan de man en het gevecht niet zou winnen.

De dunne man lachte nog eens, bedacht zich geen moment en hij viel de jongen aan. Toen hij genadeloos wilde uithalen voor een allesbeslissende klap, liet de jongen zich

plotseling op de grond vallen. De vrouw, de grote man en het meisje keken van een afstandje toe naar de verrassende wending in het gevecht. Een scherpe dolk prikte in de maag van de dunne man die over de jongen heen op de grond achter hem viel. Meteen daarna stak de jongen een paar keer in het bovenbeen van zijn tegenstander.

Met beide handen drukte de dunne man op de wond in zijn bovenbeen terwijl het bloed tussen zijn vingers door stroomde. Zijn ogen draaiden in zijn oogkassen en hij werd onwel. Al hoestend spuugde hij bloed uit zijn mond en na een laatste kreet om hulp, werd het opvallend stil in het bos. Kort daarna startte het geluid van tsjilpende vogels weer. Alsof ze daarmee wilden zeggen dat ze het eens waren met de winnaar van het gevecht.

Geschrokken van de plotselinge tegenaanval, gebaarde de vrouw naar de grote meneer.

‘Het lijkt me beter dat we gaan!’ riep ze onzeker. ‘Kom snel hierheen. We nemen het meisje met ons mee!’

De grote man tilde het meisje weer van de grond terwijl zij meteen met haar benen spartelde en de man probeerde te schoppen. De paniek was in de ogen van het meisje af te lezen.

De jongen zat op zijn knieën op de grond. Zijn handen zaten onder het bloed en enkele spetters zaten op zijn gezicht. Hij keek met een verslagen blik naar zijn zusje en hij probeerde nog één keer met al zijn kracht op te gaan staan. Maar dat lukte hem helaas niet meer. Hij had geen

kracht meer om naar zijn zusje te rennen om haar uit de greep van de grote man te kunnen bevrijden.

Een paar tellen later waren de statige vrouw, de grote man én zijn zusje verdwenen in het niets. Zomaar, ineens verdwenen van het bospad.

Ondanks dat de laaghangende zon in zijn ogen scheen, merkte de jongen dat het zwart voor zijn ogen werd. Als een slappe pop viel hij voorover met zijn hoofd plat op de grond. Op het zand dat bezaaid was met takjes en honderden dennennaalden die in zijn huid prikten. Het lukte hem niet eens om een poging te doen om de val te breken. Daardoor ploften zijn armen slapjes naast zijn lijf in het zand.

Het werd steeds stiller om hem heen en de geluiden van het bos, die hem al jaren zo bekend in de oren klonken, stierven langzaam weg. Zo bleef hij, samen met de gedode dunne man, alleen achter op het bospad.

2

De voorbereidingen

In de weerspiegeling van de plas op de grond bekeek de jonge jongen zichzelf eens goed...

De lange, golvende haren van Artos hingen verward langs zijn hoofd. De schram op zijn wang en een dikke bult bij zijn oog waren goed te zien. Zijn ogen stonden droevig en hij had geen lach om zijn mond.

Een tijdje bleef de jongen naar zijn spiegelbeeld staan kijken, maar hij zag allang zichzelf niet meer. In gedachten dwaalde hij af naar het moment dat zijn zusje Michelle van hem werd afgepakt.

Hij herinnerde zich de leuke momenten dat ze samen door de bloemenvelden renden en tikkertje deden. En de keren dat ze mee mochten om te jagen, samen met hun

vader. Vaak hielpen ze elkaar met de kleine pijl en boog om te leren schieten.

Maar er waren ook momenten dat hij zijn zusje even niet bij hem in de buurt wilde hebben. Gewoon om even alleen te zijn. Ruzie maakten ze nooit.

Michelle was door die vrouw, in de te strakke rode jurk, meegenomen. Zomaar, ineens! Hij kon niet eens een keer met zijn ogen knipperen, zo snel waren de drie verdwenen van het pad.

Zelf had hij een flink pak slaag gekregen van die dunne man. Het was voor het eerst dat Artos echt met een volwassen man had gevochten. De harde klappen die hij had moeten verdragen, waren voor de dunne man slecht afgelopen. De steek met de dolk in diens maag, was hem fataal geworden.

De jongen had de man zo goed als kon verderop het bos in gesleept en in een greppel gelegd. Verborgen voor mensen die voorbijtrokken, maar voer voor de roofvogels en elk ander dier dat er een lekker hapje in zag. Hij had zijn bebloede dolk afgeveegd aan de smerige mouw van de blouse die de dunne man aan had.

De vrouw in de opvallend mooie jurk moest magische krachten bezitten. Dat was de jongen wel duidelijk. Niemand kon in één tel verdwijnen in het niets. Maar dat was zijn zusje zojuist wel overkomen. Hij had het immers met zijn eigen ogen gezien, terwijl het hem niet was gelukt om Michelle te helpen. De jonge Artos was alleen achtergebleven op het bospad en hij voelde zich verward.

Waarom had de vrouw zijn zusje meegenomen? Wat wilde ze van haar?

Woede was in zijn lichaam gekropen en met gebalde vuisten was hij vastberaden om zijn zusje te gaan redden. Hoe hij dat kon gaan doen, wist hij nog niet, maar die vrouw in de te mooie donkerrode jurk zou ervoor moeten boeten. Maar ja, dacht hij. Hoe dan?

Artos was nog niet zo lang geleden een jaar ouder geworden en hij had de leeftijd bereikt om te mogen leren vechten. Hij had al een paar weken les gekregen in het handvechten en in zelfverdediging. Ook had hij al een aantal keren geoefend met het zwaardvechten en met boogschieten. Ondanks de lessen die hij al had gevolgd, had hij nog lang niet het lef om zelf te gaan aanvallen tijdens een gevecht. Althans dat gevoel had hij en dat maakte hem onzeker. Zijn leraar en zwaardmeester Desh had tegen hem gezegd dat hij zijn angst moest kwijtraken.

‘Als angst je zwaard vasthoudt, overwint de vijand!’ waren de wijze woorden van Desh.

Artos wist toen precies wat zijn leraar bedoelde, alleen had hij geen idee hoe hij die angst kwijt kon raken.

‘Je zult vaak moeten oefenen,’ had Desh ook gezegd. ‘Hoe vaker je oefent, des te zekerder word je van je kunsten tijdens de gevechten.’

Hij dacht terug aan het gevecht met de dunne man waarbij hij wel het lef had gekregen om aan te vallen. Van achteren had hij de man kunnen verrassen. Nadat hij wat

klappen had gekregen, wist hij toch een sluwe tegenaanval te doen tijdens het gevecht. Voor de dunne man had dat de dood tot gevolg.

Hij voelde dat de angst terug in zijn lijf kroop. De schrik zat er goed in na wat hem net was overkomen. Het gegil van de bange Michelle klonk nog in zijn oren. De angstige blik in haar ogen zag hij telkens weer. De smaak van bloed zat in zijn mond na de klap tegen zijn wang. Met zijn hand wreef hij over de plek en hij spuugde het bloed dat nog in zijn mond zat uit op de grond.

Verslagen ging hij op een boomstronk zitten die langs het pad op de grond lag. Het lichtgroene mos op de schors van de stam voelde zacht aan. Net zoals een van de kusentjes die op de houten stoelen lagen in het bierhuis van heer Tienes, genaamd “De Laffe Tap”.

Hij voelde nog een keer over de bult op zijn hoofd en hij staarde wat voor zich uit. Plotseling klonk ergens in de verte het knappen van droge takken die op de grond lagen. Het geluid trok gelijk Artos' aandacht en hij tuurde tussen de bomen door op zoek naar wat daar liep. Meteen dacht hij eraan dat de grote man daar zou kunnen staan. Op wacht voor het juiste moment om hem alsnog te grazen te nemen. Zijn hand schoof automatisch naar het handvat van zijn zwaard.

Hij bewoog met zijn hoofd wat heen en weer tot hij even verderop een adelhert zag staan. Zijn kop was imposant groot en zijn oren waren gespitst. Elk geluidje werd gehoord waar hij weer op reageerde.